

[Tove Jørgensen]

amterne skal have kompensation, og at den skal fastsættes ud fra forholdene omkring udlægningen efter objektive behovskriterier. Men hvad er udgangspunktet? Det er nedskæringerne i 1978, hvor vi alene i finansåret 1978 får en nedskæring på 26 mill. kr., og vi har også nogle nedskæringer i de foregående år. Det er den standard, der skal være gældende, når man beregner de objektive behovskriterier, dvs. et absolut minimum, der går til erstatning til amter og kommuner.

Desuden er der ingen garanti for, at pengene anvendes til formålet, for det er kommunernes skøn, om man vil bruge de penge, man får efter objektive behovskriterier, til den ene eller den anden form for virksomhed.

Hr. Freddy Madsen har været inde på forholdene omkring skolevæsenet, og jeg vil kun gøre opmærksom på, at også her er der tale om, at de elever, der skal være i skolesituationen, får en forhøjet normaludgift, og derudover skal det klares.

Der er spørgsmålet om de nødvendige institutionspladser, et udtryk, vi gang på gang har kritiseret, og det er noget, der går igen i denne lovgivning. Hvis vi kigger på lovforslaget om ændring af lov om social bistand med flere love, står der i pkt. 3 »i fornødent omfang«. Der står i pkt. 5 »de nødvendige merudgifter«, og sådan kan vi blive ved, det ene punkt efter det andet. »Det nødvendige antal pladser på særlige daginstitutioner«, »det nødvendige antal pladser på institutioner for voksne« osv. Vi har ikke nogen klar definition af, hvad der skal forstås ved det, og den ville jeg meget gerne have at ministeren gav os her, for den har vi savnet gang på gang i bistandsloven. Vi har gang på gang bedt om den. Vi ser meget gerne, at vi får en definition af, hvad der er nødvendigt.

Jeg vil også godt lige gøre opmærksom på, at man henviser til, at det er udbygningsplanerne, der skal give garanti for, at der i hvert fald ikke skæres ned. Med hvad er udbygningsplanerne værd i dag? De svarer jo ikke til de reelle behov. Det er nogle papirplaner, og kommunerne er ikke forpligtet til at følge dem budgetmæssigt. Der ligger ikke nogen garanti i udbygningsplanerne.

Så er der hele spørgsmålet omkring situationen på daginstitutionerne, som den er i dag. Jeg skal lige i flæng nævne fra lægerapporten, som er udsendt gennem forlaget Børn og

Unge, at deri skriver Københavns amts sygehus i Gentofte, at man har mærket, at de meget belastede og behandlingskrævende børn ikke i samme omfang som tidligere har kunnet integreres i samfundets normale institutioner. Det er det, man nu vil byde førskolebarnet med fysisk eller psykisk handicap.

Vi kan også stille det spørgsmål, hvem der har det afgørende ord i hele behandlingsapparatet. Det er de sociale udvalg. Det er ikke dem, der har forstand på at vurdere de behov, der er. Der kan også oprettes institutioner som selvejende institutioner, dvs. overladt til privat veldædighed, og sådan kunne man blive ved. Jeg kan desværre ikke nå at komme ind på alle forhold, men jeg må sige, at vi er meget betænkelige ved en række af forslagene og ved den helhed, som udlægningsloven kommer til at indgå i.

Grethe Philip (RV):

De overvejelser, vi nu er inde i, går tilbage til socialreformkommissionen og er et sidste led i gennemførelsen af de forslag, som kommissionen kom med. Det var dengang noget helt centralt, at man gerne ville samle de sociale institutioner og de sociale støtteordninger på kommuner og amtskommuner, og det indebar, at man overførte en hel del institutioner og sociale områder fra staten til kommuner og amtskommuner. Det er det samme, der foreslås med disse lovforslag, at man lægger noget fra staten over på amtskommunerne, hvor de store institutioner og i det hele taget en række af institutionerne skal ligge, medens kommunerne skal tage sig af andre opgaver, bl. a. inden for skoleområdet, og også den nære støtte til forældre med børn hjemme. Til det sidste må jeg dog tilføje, at på det punkt har vi allerede foretaget ændringen. Det er jo allerede sådan, at det er kommunerne, der skal træde til og give støtte til forældre, som har deres børn hjemme, men det er denne ordning, der yderligere udbygges.

Og så stiller man sig det spørgsmål: kan kommuner og amtskommuner klare dette? Jeg tror for så vidt nok, at fru Gerda Møller har ret, når hun siger, at man ude i kommunerne og amtskommunerne trænger til et pusterum og synes, at nu har man fået mange opgaver og vil gerne vente lidt. Men for det første skal det ikke ske fra dag til dag, der